

Božena Klímová

MILÁČKOVÉ

Ladislav Muška

Božena Klímová

MILÁČKOVÉ

Ladislav Muška

2015

ŽAR

KRÁLÍK

cvičený na konci prázdnin

Božena Klímová

Králíky jsme opravdu nechtěli. Ale babička (manželova maminka) toužila po živé bytosti, která by jí patřila a neodmlouvala, a tak vstříc tam tomu létu z králíkárný „čuměly“ čtyři milé němé tváře...

S hrníčkem kávy v ruce usedl na lavičku za domkem muž, otec a živitel (to vše v jedné osobě). Lžičkou promíchal vonící hladinu klasického turka. Už, už by se byl napil, nasál však vzduch. – Bóže, ten puch, prohodil a podezřele si mně a syna měřil. Avšak svědomí naše byla čistá...

– Králíci, úpěl otec, když ho mouchy dovedly až ke svému ráji. – Já jim nakopu do chlupatého pozadí, vyhrožoval. – Pustím je do pole, křičel dál. Králíci vůbec nic nechápali a zvesela páchli, ba přímo „smrděli“ přes celý prázdninový svět.

Babička nedbala lání. Donesla si židličku a usedla ani ne metr od králíkárný. Seděla, seděla, pak bez upozornění náhle propukala v hlasitý smích, zvedala ruce nad hlavu, jako při dobré grotesce a upadala zády na blízký drátěný susedovic plot. Mysleli jsme, že chytila úžeh.

Když opustila své stanoviště, připlížila jsem se tam se synem. Králíci nás zaujali. Bylo to „divadlo“. Zvláště jeden, stříbrňáček, údajně samička, dostal jméno Míca a získal si všechny naše vřelé city...

Čas ubíhal a my jsme za hlasitého a blaze neslušného mlaskání snědli všechny Míciny druhy a hlavu jsme si z toho vážně nedělali. A Míca rostla, rostla a krásněla. U jejího kotce prožívali jsme neuvěřitelné chvíle. Ona totiž dovedla čelem drncat do vyplétaných vrátek na povel – Otevři, Míco! Naučila se kotec opouštět (bydlela v přízemí), hopsala kolem našich nohou, vykračovala po chodníčku a na větu tázací – Kde máš domeček?, v odpověď vracela se do svého kutloušku. žrala nám z dlaní i slupky od melounu a v zubech podávala misku na vločky. Nechávala se škrábat mezi ušima a pod bradou, při čemž spokojeností hlasitě mručela. Soused, chatař, inženýr a ryzí praktik, zíral na rozverného králíka a šeptal – Naučili ho na procházku...

Zvěst se brzy rozeběhla po přilehlých chalupách. Za plotem tu tam kdosi nenápadně postával, aby též viděl... Kdybychom byli jen trochu více obchodníky, mohli jsme na podívané vydělat.

Míca dokázala hopnout doprostřed připravené deky a klidně se nechávala přenášet (jako prádlo) do ohrádky. V oné potom řádila, vyhazovala o něco lépe než závodní koně, hrála si na bagr a v minutě vyhrábla nevidanou díru. Když byla peskována, vele dílo zalehla svým tělem a předstírala, že se sluní... nevypadala o nic hůře, než někteří místní psi. Jen štěkat neuměla, ale vrčet ano, to když jsme příliš otáleli s její oblíbenou procházkou.

Nejraději si však volně lehala mezi naše sedátka. Když jsme si příliš dlouho četli, začala svou roli ušatého šaška. Vždy jí to vyšlo. Pozornost opět patřila vynalézavému králíkovi.

Dny byly krásné, splývaly, spojovaly se jako mýdlové bubliny jednoho amerického mága. Takže kalendář s oznámenkou poslední srpnové soboty nás zastihl nepřipravené. Vždyť tu šlo o život, o život králícií...

Nápady, že Mícu budeme chovat na balkóně panelového domu do příštích prázdnin, či ve vaně, přirozeně padly jako první. Babička, ačkoliv chlupaté bytosti měla na svědomí sama, též odmítla svůj útulný městský byteček sdílet s králičicí celou zimu a zdůvodnila to logicky, nenasušili jsme prý dostatek sena. Muž, tatínek a živitel (to vše v jedné osobě) přesto slavnostně vyhlásil, že on není vrah a Míca mu usilovně olizovala palec u bosé nohy, asi vážně všemu rozuměla. Svorně jsme tvrdili, že o maso nestojíme, sladké knedlíky jsou též jedlé. Jenže řešení pořád nebylo jasné. Do toho všeho zmatku na příjezdové cestě zabručelo auto.

– Tvůj ukrutně tlustý bratr přijel, hlásil muž poveseleň a s nadsázkou. Běžela jsem návštěvě vstříc. Třásla jsem si s podsaditým bratrem pravicí. On to vzal opravdově s vervou, jako každou práci, tudíž při srdečném stisku jsem málem přišla o prsty a ramenní kloub úpěl.

– Mílo, tebe posílá samo nebe – slzela jsem a těžko říci, či dojetím. – Zabiješ našeho králíka, dodala jsem, když už se mi konečně podařilo nešťastnou ruku uvolnit.

– Dyt' ho ani neznám, odušil Míla (už v dětství zvaný vazoun) a rozhlížel se, ten hromský chlap, co by komu vyvedl, aby se život hýbal zvesela. Když však Mícu uviděl, zjehl. Pasoval nás na blbce, Míca byl totiž Micák, ano – samec. Samec, který ví své...

Jukal na bratra, panáčkoval, oběhl záhony, až mu uši pleskaly, ohař by záviděl. Tuším, že kdyby bratr chtěl, králík by i aportoval. Zkrátka – králík cítil šanci, bratr ovšem také!

– Beru ho, prohlásil, na chov. Budu ho vydávat za králíka cirkusového, vid' – Ferdo!!! (To už ke králíkovi.)

Tak se z Mícinky náhle stal Ferda. Ferda – cestovatel. Nemusíme se o něj bát. Bratr Míla má totiž králíky raději, než někteří lidé.

Řekla bych, že asi ví, proč.

POVĚĎELI SI TO

Ladislav Muška

Nosí černý fráček s bílou náprsenkou, jsou mu dva roky, je dlouhý a hubený jako záložka do knížky, přestože o něm dcera tvrdí, že žere jako kyselina. Doma v městském bytě. Na chalupě nemá na jídlo čas, tam jenom v letu nastrčí hlavičku k pohlazení a pádí od vás, abyste ho nezdržovali. Jmenuje se Rarášek. Když nás na zahradě láká, abychom za ním lezli na stromy a šklebí se z větve, je Rašidlo. A když je čas k návratu do města a my ho nemůžeme najít, protože se mu nechce a schovává se, pak je Strašidlo. Je to nejukecanější kocour v Evropě, co krok, to zvuk. Ale vlastně mu ta jeho řečnost zachránila život.

Dcera jela trolejbusem, proti ní seděla paní s taškou na klíně a z té tašky se ozývaly uražené protesty. Co tam má? Prý jede někam vyhodit kotě. Takže se dvouměsíční kočičí děťátko přestěhovalo do dceřiny domácnosti a okamžitě přilnulo ke své zachránkyni tak dojemnou láskou, až by člověk nad tím prckem zaslzel. Ale! Nevíme, odkud kotě pocházelo, jisto však je, že po rodičích zdědilo sklon k ohromnému počtu rozličných darebáctví. Nic na tom nezměnila ani kastrace.

Čistotný, pravda, Rarášek je, dokazuje to i na chalupě. Třeba prší, ale jeho to neodradí od kontroly zahradního revíru. Vrátí se mokrý jako bobr, vyskočí na stůl s neomylnou přesností na místo, kde leží televizní magazín. Posadí se na něj a se zvednutou zadní nohou se začne bouřlivě mýt do sucha. Noviny pak můžeme ždímat.

Na chalupě je lovec a bojovník. Myši nosí ze zahrady do domu, zaleze s úlovkem pod postel, a ta se promění v příbytek rámusícího ducha. Má na kontě dokonce krtka i hryzce. Se sousedovic rezavým kocourem jsou kamarádi a setrvávají spolu v delším přátelském rozhovoru pod lípou u vrat, což je jejich oficiální kultovní místo.

S druhým kocourem od sousedů, skvrnitým mackem, se nemají rádi, a ač Rarášek je proti němu škrvně, zpravidla při rvačce s ním vítězí. Dokonce čekává na cestě, až půjde kocour na freje k dalším sousedům, aby se s ním popral. Jednou se serval s hranostajem, který bydlí v dříví pod venkovním přístřeškem. Stalo se to v noci, neviděli jsme to, zato jsme slyšeli jeho bojovný pokřik; odnesl to mužným šrámem na čumáčku.

Doma si občas vzpomeneme na to, jak leze na zahradě po strozech, a aplikuje to na nábytek, zejména ten nejvyšší. Pokud při tom dostane záchvat veselého šílenství, odnese to vázička. Spí stulen vedle své paní, ovšem někdy ho po půlnoci napadne, že by si chtěla hrát, a vyzve ji k tomu tak, že jí skočí na hlavu. Když dostane polštářem, vzbudí to v něm tím větší nadšení.

Je pilným sledovatelem domácích prací, zejména vaření, při kterém mu občas kápne něco dobrého. Chutná mu všechno, konzervovaný hrášek, vařená mrkev, slupky z brambor a hlavně pomazánky. Rád krade, přednostně maso a uzeniny. Když se dceři ztratí párek a zároveň Rarášek, je si jista, že kocour je s tím párkem pod postelí. Chutná mu i těsto na štrůdl a strčí čumák do každé mísy. A pořád k tomu něco povídá.

Škála jeho hlasových projevů je nesmírně široká. Kočky jsou členy naší domácnosti bezmála padesát let, ale něco takového jsem dosud nezažil. Rarášek umí ňourat, vrkat, ječet za dveřmi, když chce dovnitř, přede dveřmi, když chce ven. Umí huhlat,

vroukat, pištět tenkým hláskem, umí říkat jaj, juj, ují a něněně. Než si zvykl na jízdu autem, protestoval strašlivými, neutišitelnými zvuky po celou cestu. Po dojezdu s jásavým výkřikem vyrazil na zahradu, zatímco já byl za volantem na infarkt.

Příběh by nebyl úplný bez našeho Čertíčka. Podle pořadí je Čert II., říkejte mu tak, když je andílek. Čtrnáctiletý seriózní kočičí pán s mírnou povahou a ustálenými zvyky co do jídla a odpočinku, na jejichž dodržování trvá a dbá, abychom je dodržovali i my. Je důstojnost sama, důstojně milý a důstojně mazlivý. Občas si ještě rád pohraje, s oblibou se dává honit z místnosti do místnosti, pak nahrbí hřbet po býčím způsobu a vyhrožuje. Moc toho nenapovídá, a když něco řekne, pak velmi jemně. Na jídlo způsobně čeká a nekrade. Totiž donedávna nekradl. Naučil ho to až ten lotřík Rarášek.

Dcera ho přinesla v košíku, aby trávila Vánoce pohromadě celá rodina lidská i kočičí. Čertíček spatřil Raráška a okamžitě střemhlav skočil do dutiny za polštářové opěradlo gauče, což dělá jen v případech, kdy někdo neodbytně zvoní nebo přijde návštěva, které nebyl náležitě představen. Rarášek mu chodil po polštáři nad hlavou a strkal do mezery tlapinku. Pokus o spřátelení byl odmítnut, z dutiny gauče se ozývalo hluboké brumlání.

Rarášek zvizitýroval náš byt v dolních i horních polohách, a když Čertíček vylezl z gauče zváben vůní štedrovečerního kapra, byl to on, kdo jej vítal. Pán domu však hosta ignoroval a sbližovací snahy odmítal takovým syčením a prskáním, jaké jsme od něj za celý jeho dlouhý život neslyšeli. S výzvou ke společnému dovádění to dopadlo ještě hůř. Mrňous Rarášek vyskočil Čertovi na záda, byl setřesen a dostal takovou facku, že se až překulil. Čertíček se urazil i na nás a nekomunikoval s námi. Kocouři museli dostat každý svou misku a své umyvadlo s pili-

nami a spali každý jinde, jinak by Vánoce probíhaly ve znamení rozhánění kocourů, kteří na sebe ječeli pod stoly a židlemi.

První den po Vánocích, kdy Rarášek opětně odjel se svou paní, jsme doma žasli. Čertíček s rozšířenýma očima slídl po všech koutech a hledal ho, občas i něco podotkl. Další setkání se konalo na Silvestra a stal se malý zázrak. Kocouři se shledali s nadšeným štěbetáním. Pochopitelně nejvíc toho napovídal Rarášek, zatímco Čert přece jen projevoval zdrženlivost. Chvillemi běsnila po bytě dvoučlenná kočičí smršť a radostně nám podrážela nohy. Za gaučový polštář zalezli oba, doslova tam žvatlali a společně si zdřímli.

Po Novém roce nás čekalo překvapení. Přistihli jsme Čertíka, jak se vloudil pootevřenými dveřmi do spíže a s chutí upíjí z hrnku zeleninové polévky. Dát mu ji na talířek, ztrestal by nás ironickým pohledem. Tohle mám jíst? Teď se podíval s mazaným výrazem, no co, našel jsem si to, je to má kořist. Hrdě odkráčel a olizoval se. Nebo byl na kuchyňském stole připravený plátek zmrazeného hovězího masa; až půjde maso krájet, kousek mu opečeme. Jen jsme se ohlédli, byl plátek na podlaze ožvýkán, přestože byl ještě obalen ledovými krystalky. Leccos musíme od té doby hlídat.

Myslím si, že jak byli oba kocouři zalezlí v gauči a povídali si, ten prevít mrňous Rarášek poučil Čertíčka takto (přeloženo z kočičí řeči): „Nebud' hloupej, když máš na něco chuť a tví podřízení ti to nechtějí dát, vem si to sám...“

Jsou to zkrátka miláčkové...

BOŽENA KLÍMOVÁ (Foltýnová)
básnířka, spisovatelka, publicistka

Pochází z Opavska, trvale žije s rodinou v Ostravě. Je členkou Obce spisovatelů ČR a členkou redakční rady webového časopisu OKOO. Věnuje se lektoracím, netradičním recenzím a medailonům jiných autorů. Publikuje příležitostně v různých médiích. Spolupracuje dlouhodobě s grafikem a vydavatelem Dušanem Žárským – Žár Ostrava.

Vydala postupně básnické sbírky: *Diagnóza život; Jabloňová panna; Příběhy pro Optimisty, Rozhovor s Bohem; Tykání s Nebesy a Podzimková.*

Prózy: *Všichni krásní blázni; To je „má“ Anglie, Vaše Veličenstvo...; Můj profesor se toulá; Baví mne svět; Alan Marshall a Já.*

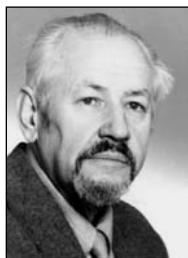
Některé práce vyšly opakovaně, též elektronicky a v Braillově písmu, nebo v překladech (anglicky, polsky, německy). Účastnila se zhruba 19 sborníků básněmi, fejetony, povídkami a slovními hříčkami (sborníky byly vydány v Ostravě, Praze, Frýdku-Místku, Ústí nad Labem a v Polsku). Část její tvorby literární + výtvarné je uložena v Národní knihovně Austrálie (Canberra), s ohledem na osobitý a dlouhodobý vztah Boženy Klímové se slavným australským spisovatelem Alanem Marshalllem, kmotrem jejího syna Lukáše.

Připravováno do tisku, či k e-vydání: soubor sentencí *Převážně (ne)vážně.*

V rukopisu prózy: *Jak se stát tlustým andělem* (humorně laděné povídky); *Tajemství korpulentní dámy* (krimi povídky, s kapkou humoru) a básnické sbírky *Vzdalování a Procházka s Kristem* (vyjdou brzy jako eKnihy).

Informace o autorce možno nalézt v různých druzích slovníků spisovatelů, v encyklopedii, na literárních webech. Připravuje také vlastní webovou prezentaci.

Na www.zar.cz najdete odkazy na dosud vydané elektronické knihy autorky, včetně těch, které jsou v sekcích ke stažení zdarma.

LADISLAV MUŠKA

spisovatel

Narozen 17. září 1928 v Semilech. Vyučil se sladovníkem, při zaměstnání vystudoval v Praze operní zpěv. Téměř 40 let byl členem ústecké opery.

Prozaik, dramatik, recenzent, redaktor. Spolupracuje s tiskem, rozhlasem, TV. V období normalizace měl ve vydávání a tvorbě jako takové dvacetiletou nucenou pauzu... jen pro divadlo tvořil pod pseudonymem. Je členem Obce spisovatelů v Praze, předsedou Severočeského klubu spisovatelů a členem Casanovské společnosti. Získal několik ocenění v různých literárních soutěžích, například I. cena za pohádku *Jak labuť tančila v Labutím jezeře* (Praha 2000 – Evropské město kultury, kategorie profesionálové). Žije v Ústí nad Labem. Jeho literární práce jsou přitažlivé jiskrným humorem a lahodnou češtinou.

Z TVORBY

Na silnějším konci prutu (SN, Liberec 1962), *Pohádky z hubaté pohody* (SN, Liberec 1965), *Amorek má mušku*, aforismy, (Horák, Ústí nad Labem 1991), *Kočky přes cestu* (Magnet, Praha 1991), *Příběhy stříbrných rybníků* (Blahoslav, Praha 1993), *Casanova píše Lorenzu da Ponte* (Kapucín, Duchcov 1994), *Vážení truchlíci a ostatní hosté* (vydáno opakovaně, naposledy Levné knihy 2010), *Malířův kocour a kocourův malíř* (Blahoslav, Praha 1994), *Zápisky z cest za tajemstvím ostrova žena* (Fabio, Louny 1997), *Dovolíte,ignore Giacomo?* (Kapucín, Duchcov 1998), *Jediný na světě* (Fabio, Louny 1998), *Ostrov u čtyř olší* (Albatros, Praha 1999), *Hrůzy ústecké opery* (vydalo Město Ústí nad Labem, 2000, ilustrace Miloš Nesvadba), *Můj táta Bivoj* (Městská knihovna v Semilech 2000, ilustrace Vladimír Komárek), spoluautor knížky aforismů *Postřehy* (vydalo nakl. Luděk Kovář – Gumruch DTP, Praha, prosinec 2000), *Co dům dal*, aforismy (Louč 2001), *Zlato* (Kapucín, Duchcov 2003), *Bílé myšlenky* (s Marcelou Zlatohlávkovou, SVK v Ústí n. L. 2004 až 2005), *Ve věku náhradních dílů* (SVK v Ústí n. L. 2006), *Má přítelkyně a já včetně psa Maxmiliána* (SVK v Ústí n. L. 2006), *Příběh pravdivý o životě a hrdinské smrti draka Šarkakraše* (SVK v Ústí n. L. 2008), *Nenechám si té vzít* (SVK v Ústí nad Labem 2008), *Veronika vražednice: koncert pro sekýru s doprovodem lidových nástrojů* (Dauphin, Praha 2009), *Přestupní stanice štěstí* (Dauphin, Praha 2010), *Odstřel* (Dauphin, Praha 2011), *A bůh si zastřel tvář* (Balt-East, Praha 2012), *Penzion pro dámy* (Dauphin, Praha 2014).

Dále je spoluautorem řady sborníků, recenzuje poezii i prózu.

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu držitele práv.

Božena Klímová – Ladislav Muška

MILÁČKOVÉ

Sazba a obálka: Dušan Žárský

V elektronické podobě první vydání

Vydal Dušan Žárský – ŽÁR, www.zar.cz

v roce 2015

Se souhlasem autorů ZDARMA.